

Nỗi Buồn Yêu Tử

Truyện phóng tác - Huy Vũ

Khi xác tôi được mang tới phòng lạnh của một bệnh viện, tôi không hề cảm thấy đau đớn, dù trên thân thể tôi mang nhiều vết thương trầm trọng, mà chỉ thấy vô cùng cô đơn, và mong đợi có một sự chia sẻ nào đó. Song tôi không tìm được bất cứ một sự an ủi nào, dù là rất nhỏ bé. Tôi cố gắng mở mắt thật lớn để tìm hiểu những cảnh vật chung quanh tôi, rút cuộc tôi chỉ thấy hàng hàng lớp lớp thi thể của người khác chết trước tôi và được mang đến đây giống như tôi. Trên thân thể họ mang đầy thương tích đầm máu, và trên thân thể mỗi người có một bảng số với màu sắc khác nhau, để phân biệt nguyên nhân dẫn đến cái chết của mỗi người. Bảng số của những người quanh tôi có màu đỏ. Hễ nhìn thấy bảng số màu đỏ là người ta biết ngay là chúng tôi chết về một tai nạn lưu thông.

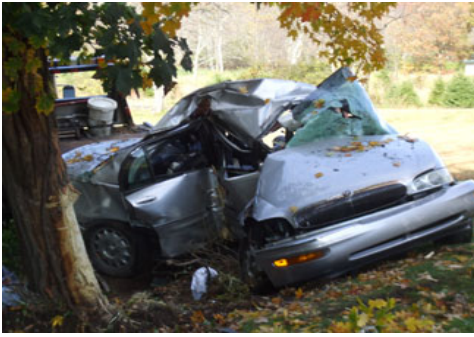
Cái ngày đưa tôi đến cái chết bất ngờ, là một ngày bình thường như mọi ngày, có nghĩa là ngày hôm ấy chẳng có gì là đặc biệt, và cũng chẳng có điềm xấu nào báo trước cả. Như tất cả các buổi sáng của những ngày đi học, tôi dậy sớm, làm vệ sinh cá nhân, đánh răng, rửa mặt, thay quần áo, ăn sáng, rồi lựa mấy cuốn sách giáo khoa liên quan đến những bài học của ngày hôm ấy, cho và ba-lô, đeo lên vai, đi học. Trước khi ra khỏi nhà, để đón xe buýt tới trường, tôi cũng không quên hướng về phía mẹ tôi, đang cúi húi làm gì đó trong bếp để nói: "I love you, mom." Tôi còn nhớ rõ, mẹ tôi hôm ấy, cũng đã đáp lại một cách thân thương: "I love you, too." Khi mở cửa bước ra ngoài, tôi mới nhận ra rằng cái ngày mà tôi chết có một điều đặc biệt hơn những ngày khác, đó là trời rất lạnh. Tuy không có tuyết rơi, song gió thổi vù vù, và những làn gió lạnh như những lưỡi dao cắt vào da thịt. Tôi nghĩ với gió lạnh như thế, mà phải lội bộ khoáng hơn nửa dặm để đến chỗ xe buýt đậu, là điều không thể chấp nhận được đối với đứa con được cưng chiều như tôi. Thế là, tôi thụt đầu vào, đóng cửa lại và nghĩ đến việc mượn chiếc xe của mẹ tôi để đi học.

Tôi đã có bằng lái xe ba bốn tháng nay rồi, và tôi cũng đã lái xe nhiều lần, song rất ít khi được lái xe một mình, mà thường phải lái dưới sự giám sát của ba mẹ hay anh chị tôi. Thời tiết xấu như thế này là cơ hội tốt để tôi mượn xe của mẹ tôi lái đi học một mình. Tôi tin rằng mẹ tôi sẽ khó lòng từ chối lời thỉnh cầu của tôi, vì tôi là cậu con út rất cưng của bà. Tôi nhớ rõ là lúc đầu, mẹ tôi có vẻ do dự không muốn đưa chìa khóa, và nói là để đưa tôi tới trường. Tôi đã phải năn nỉ mãi bà mới chịu trao chùm chìa khóa cho tôi. Bà còn căn dặn: "Con nhớ là phải lái xe cẩn thận đấy!" Tôi cũng đã hứa với bà là, tôi sẽ lái xe rất cẩn thận. Trên con đường từ nhà tới trường, quả thật tôi lái xe hết sức cẩn thận. Vì dường như lời dặn dò của người mẹ thân thương lúc nào cũng vang vọng bên tai tôi.. Khi tới trường học, tôi cho xe vào bãi đậu dành cho học sinh, đeo ba-lô lên vai, rồi hân hoan đi vào lớp học.

Buổi học ngày hôm ấy cũng diễn ra như các buổi học khác, cũng thầy cô giảng bài, cũng thắc mắc, cũng giải thích, cũng cười cười nói nói như thường lệ. Song đối với riêng tôi dường như buổi học hôm ấy đã kéo dài hơn mọi ngày. Vào lúc 2 giờ 30 chiều, chuông báo giờ tan học reo lên inh ỏi. Tôi vội vã thu xếp sách vở, rồi đi vào khu vực đặt locker của học sinh. Tất cả sách vở kể cả chiếc ba-lô tôi nhét hết ngăn locker, rồi khóa lại cẩn thận. Từ giờ phút này tôi được tự do mãi cho đến sáng mai lận. Tôi hân hoan đi về phía bãi đậu xe. Thật là thích thú khi nghĩ tới chỉ còn vài phút nữa thôi, tôi sẽ được lái xe một mình với chiếc xe khá đẹp của mẹ tôi. Chắc mấy đứa bạn cùng lớp sẽ phải lé mắt, khi nhìn thấy tôi một mình lái xe chạy phom phom trên đường phố.

Khi chiếc xe đã nổ máy và đang chạy trên đường, tôi nhấn ga mạnh hơn một chút, chiếc vọt lên êm ả, tôi cảm thấy thú vị làm sao. Một cảm giác lạ, mà tôi chưa từng cảm thấy khi lái xe dưới sự "quản chế" của người lớn. Tôi chẳng còn thì giờ để nghĩ đến tai nạn xe cộ có thể xảy ra cho tôi nữa. Những lời dặn dò của mẹ tôi còn vang vọng khi tôi lái xe tới trường, nay chúng biến đi đâu tất cả. Chạy thẳng về nhà chỉ mất độ mười hay mười lăm phút là cùng nhưng tôi chợt nghĩ, "Có ngu mới làm như thế! Cờ đã tới tay thì phải phát chú." Tôi cho xe chạy vòng vo trong thành phố. Tôi tăng tốc độ để vượt qua mặt các xe khác một cách thích thú. Tại những ngã tư, tôi chặt cua thật đẹp, và làm những cú ngoặc độc đáo, làm ngạc nhiên những người đang đi bộ qua đường. Tôi tận hưởng cái tự do lái xe mà tôi đang có.

Tôi còn nhớ rõ cú qua mặt rất ngoạn mục cuối cùng qua mặt chiếc xe Buick màu xanh dương do một bà già đang lái ở trước mặt. Chiếc xe chạy không đến nỗi chậm lắm; song đối với tôi lúc bấy giờ, nó chạy chậm như rùa bò ấy. Thế là tôi quyết định bóp kèn qua mặt. Vừa qua mặt, vừa liếc nhìn bà cụ đang điem đăm lái xe, tôi lầm bầm: "Thôi cụ ơi! Già rồi còn lái xe làm gì cho mệt." Câu lầm nhảm của tôi vừa chấm dứt, thì tôi thấy ngay phía trước xe tôi một chiếc xe vận tải loại trung đang chạy ngược chiều. Do phản ứng tự nhiên, tôi lập tức

tăng tốc độ và quẹo gấp về phía tay mặt để tránh chiếc xe này, làm bà cụ lái chiếc xe Buick phải thắng gấp. khiến bánh xe chà xát vào mặt đường kêu ken két. Ngay lúc ấy tôi lại lấy tay lái về phía trái để cho xe trở về lane chính của nó. Song rất tiếc không thể kịp nữa rồi. Chiếc xe của tôi đâm vào lề đường, rồi lao đầu húc thẳng vào một gốc cây khá lớn. Một tiếng “ầm” thật lớn phát ra. Chiếc xe dội lại, nảy tung lên. Những mảnh kính và những bộ phận của chiếc xe bắn ra tung tóe. Tôi văng ra khỏi xe, rồi rơi xuống đám cỏ dại ven đường. Đường như chính tôi la một tiếng thật lớn. Rồi tất cả chìm vào yên lặng, và tôi chẳng còn biết gì nữa cả.

Xe cứu thương chở tôi tới một phòng cấp cứu của một bệnh viện lớn trong thành phố. Một viên cảnh sát và một viên y sĩ đứng bên cạnh đang quan sát và khám nghiệm thân thể tôi, và nói với nhau điều gì đó mà tôi nghe không rõ. Tôi cố mở mắt để nhìn lại bản thân tôi, và tôi hết sức ngạc nhiên thấy quần áo tôi nhiều chỗ bị rách nát và không một chỗ nào mà không đầm máu. Một điều lạ lùng là tôi không hề cảm thấy đau đớn gì hết. Trước khi rời khỏi chỗ tôi nằm, viên y sĩ kéo tấm khăn trắng phủ lên mặt tôi. Tôi vội vã kêu lên: “Xin đừng đắp lên mặt tôi lại như thế! Xin giúp tôi sống lại chứ! Tôi mới chỉ có 17 tuổi đầu thôi mà. Tôi còn có một cái hẹn với một cô bạn gái của tôi tối nay tại một nhà hàng! Tôi còn có cả một tương lai đầy hứa hẹn trước mặt nữa. Hãy cứu tôi sống lại đi.” Nhưng viên y sĩ dường như không nghe thấy tiếng van xin của tôi, nên vẫn lạnh lùng bước đi.

Một lát sau, hai lao công trong bệnh viện đến khiêng xác tôi đặt vào chiếc giường có bánh xe, rồi đẩy tới nhà xác. Khi tới đây, họ khiêng tôi lên rồi đặt vào một chiếc ngăn kéo lớn và rồi đẩy nó thụt sâu vào một chiếc tủ lạnh khổng lồ; có lẽ là để chờ đợi thân nhân tới nhận diện. Lâu lâu lại có người đến kéo cái ngăn kéo chứa tôi ra khỏi chiếc tủ lạnh, rồi kéo tấm vải trắng che mặt để nhận diện. Song dường như tôi không phải là người mà họ muốn tìm, nên tôi lại bị đẩy trở lại vào chiếc tủ lạnh băng giá. Mãi cho tới khoảng tám giờ tối, tôi mới thấy ba mẹ tôi đến. Tôi mừng hết sức mừng rỡ, và muốn kêu thật lớn lên rằng: “Ba mẹ ơi! Con đang nằm ở đây này, nhưng lạ thay, tôi không thể thốt thành lời. Chỉ cách có mấy tiếng đồng hồ thôi, sao mà ba mẹ tôi trông già đi hàng chục tuổi. Tại sao ba mẹ tôi lại thay đổi mau đến như thế nhỉ? Tại sao họ lại phải đi kiểm tôi trong một tình huống đau khổ như thế này được? Tại sao tôi phải nhìn hình dáng tiêu tụy và thiếu não của ba mẹ tôi như thế này chứ! Đến sát chiếc ngăn kéo, ba tôi kéo miếng vải che mặt tôi ra, rồi sững sờ và đau đớn nói với nhân viên nhà xác rằng: “Vâng. Đúng rồi. Đó là xác con chúng tôi!”

Đúng rồi. Đó là xác con chúng tôi!”

Thi thể tôi được cha mẹ tôi lấy ra khỏi nhà xác, rồi được đưa tới một nhà quan để tắm liệm. Đám ma của tôi buồn thảm khác thường, không như những đám ma của những người già cả, mà tôi có dịp thăm viếng trước đây. Tôi thấy tất cả bà con quyến thuộc và bạn bè tới thăm viếng tôi, trong khi tôi nằm lặng lẽ trong một chiếc áo quan mở nắp, họ đã nhìn tôi với ánh mắt đau buồn và thương tiếc mà tôi chưa bao giờ thấy nơi họ. Ba mẹ và các anh chị tôi khóc sụt sùi. Ông bà nội ngoại tôi vừa khóc lại vừa than: “Lá vàng còn ở trên cây. Lá xanh đã rụng Trời hay chẳng Trời?” Một vài người bạn thân của tôi đã áp bàn tay ấm áp của họ lên bàn tay lạnh giá của tôi, rồi khóc nức nở. “Các bạn ơi hãy đánh thức tôi dậy đi. Hãy mang tôi ra khỏi nơi tang tóc này! Tôi không muốn nhìn thấy những nét buồn bã đến cùng cực trên khuôn mặt của tất cả mọi người ở đây, và nhất là của ba mẹ và các anh chị tôi. Tôi không muốn lưng của ông bà nội ngoại tôi, vốn đã oằn xuống vì khối thời gian to lớn đè trên vai họ, nay lại phải oằn thêm một chút nữa, vì cái chết bất ngờ của tôi đã đến với họ vào lúc tuổi già bóng xế.”

Mọi người trong đám tang của tôi hầu như không còn ai tin tưởng vào thực tại nữa. Chính tôi, tôi cũng không thể tin được tôi đã chết. Tôi muốn kêu lên thật to để có thể tỉnh dậy và trở về cuộc sống ngày xưa. Tôi còn muốn ca hát và nhảy múa để quên đi những buồn thảm mà tôi đã phải chứng kiến ngày hôm nay. “Lạy Chúa! Chúa hãy cho con một cơ hội chót nữa để con làm lại cuộc đời! Con xin hứa rằng, nếu Chúa cho con sống lại, từ nay về sau, con sẽ lái xe rất cẩn thận và không bao giờ để xảy ra tai nạn như thế nữa. Một điều con muốn trên tất cả mọi điều là, hãy cứu con Chúa ơi!” Tôi kêu gào đến khản cả cổ họng, song dường như không một ai trong đám tang của tôi nghe thấy cả. Không lẽ tôi đã chết thật rồi sao?

Sau một vài phút yên lặng, mấy người nhân công nhà quàn, trong những bộ đồng phục màu đen buồn thảm muôn thuở đã tiến ra bao quanh chiếc áo quan của tôi, đóng nắp lại, lặng lẽ khiêng tới phía sau một chiếc xe cũng màu đen buồn thảm, rồi đẩy tôi lọt vào lòng chiếc xe. “Đúng là tôi chết thật rồi các bạn ơi! Tôi chẳng còn gì để nói với các bạn nữa, chỉ mong các bạn ở lại, nhớ lái xe cẩn thận, đừng để một tai nạn xe hơi đáng tiếc như tai nạn của tôi xảy ra nữa. Thôi. Vĩnh biệt các bạn!”

HUY VŨ